

ГОРБОВИЙ Володимир (30. 01. 1899, м-ко Долина, нині місто Івано-Фр. обл. — 21. 05. 1984, с. Оболоння Долин. р-ну Івано-Фр. обл.) — громадсько-політичний діяч, правознавець. З поч. 1-ї світової війни закін. старшин. школу. Від лютого 1917 до травня 1918 служив у австро-угор. армії. Хорунжим стрілець. дивізії брав участь у боях на італ. фронті, де втратив око. Згодом став старшиною УГА. У серпні 1919 у бою під містечком Козятин (нині місто Вінн. обл.) був тяжко поранений. 1920 інтернований у Чехо-Словаччині. Повернувшись додому, восени 1920 включився до підпіл. боротьби УВО, згодом — ОУН, за що тричі був заарешт. польс. владою (у вересні 1921, жовтні 1922 та жовтні 1933). У 1923 вступив на юрид. факультет Карлового університету в Празі. Водночас навч. у Ягеллон. університеті в Кракові. 1928 отримав докторат права й відкрив у Долині адвокат. контору (на фасаді — мемор. дошка). Захищав чл. УВО і ОУН на політ. процесах у Варшаві (С. Бандеру, Я. Чорнія і Є. Качмарського; листопад 1935) та Львові (С. Бандеру та І. Равлика; травень-липень 1936). Від вересня 1939 працював у апеляц. суді Кракова, у жовтні того ж року очолив Укр. комітет допомоги біженцям і полоненим. Після розколу в ОУН підтримав С. Бандеру. 1940–41

працював у Комісії держ. планування. У березні 1941 — чл. Центр. проводу та Ген. суддя ОУН(б); у червні 1941 — заступник голови Укр. нац. комітету. Видавав «Маніфест напередодні війни» — заклик до відновлення Укр. держави, яку було проголошено у Львові 30 червня 1941. У липні того ж року заарешт. ґестапо (звільнений у липні 1942 через тяжку хворобу). Переїхав до Праги, працював юрисконсультантом у Міністерстві земель. справ Чехо-Словаччини. Влітку 1944 брав участь в установ. зборі УГВР, 1945 очолював референтуру пропаганди Закерзон. проводу ОУН та вів від імені ОУН(б) переговори з Армією Крайовою про спільну боротьбу з більшовиками. 1947 був виданий урядом Чехословаччини Польщі, яка проголосила Г. воєн. злочинцем за співпрацю з нацистами. 1948 переданий рад. спецслужбам. 1949 засудж. особливою нарадою Міністерства держ. безпеки СРСР за «зраду батьківщини» до 25-річ. ув'язнення у концтаборах, яке відбув повністю в Мордовії та Іркут. обл. (РФ). На поч. 1950-х створив серед в'язнів підпіл. організацію Укр. нар.-труд. визв. спілка. За свою духовну незламність не був репатрійований як іноземець (за указом 1955) і не був звільнений як інвалід (за указом 1956). У 1972 вийшов на свободу та був відправлений у с. Оболоння, де й помер за нез'ясованих обставин. Реабіліт. 1993. Автор спогадів «Свобода совісті», які зберігаються у КДБ і досі не видані.

Основні праці

Відкритий лист голові Ради Міністрів СРСР О. Косигіну від 28 липня 1976 // Визв. шлях. 1976. № 12; В альбом грядущим поколінням // Там само. 1981. № 12.

Рекомендована література

1. Бедрій А. Борець і мученик за Україну – д-р Володимир Горбовий. Дрогобич, 1998;
2. Климишин М. Незламний характер // Визв. шлях. 1998. № 12;
3. Вардзарчук Л. Дорога до безсмертя. Ів.-Ф., 2003.

Г. П. Герасимова, Д. В. Веденєєв

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Горбовий Володимир / Г. П. Герасимова, Д. В. Веденєєв // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-31092>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).